

ου

«Στά χρόνια τού

εμφυλίου πολέμου στην Ρωσία , όταν τά αντίθετα στρα-τεύματα διεκδικούσαν τήν εξουσία, μιά μικρή πόλη. ή οποία είχε μείνει στην κατοχή των αυτοκρατορικών στρατευμάτων, τε-λικά έπεσε στά χέρια τοῦ “κόκκινου στρατού”. Μιά γυναί-κα βρέθηκε εκεί μέ τά δυό παιδάκια της, τεσσάρων καί πέ-ντε ετών. “Αντιμετώπιζαν μεγάλο κίνδυνο.γιατί ό σύζυγος της άνηκε στό αντίθετο στρατόπεδο.

Κρύφτηκε, λοιπόν, σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι, μέ τήν ελπίδα ότι κάποια στιγμή θά κατόρθωνε νά διαφύγει.

Ένα βράδυ μιά νέα γυναίκα, ή Να-ταλία, της ‘ίδιας μέ αυτήν ηλικίας, λίγο πάνω από είκοσι ετών. κτύπησε τήν πόρτα καί την ρώτησε άν ήταν ή τάδε... “Όταν ή μητέρα είπε οτι αύτη ήταν, ή Ναταλία τήν προειδοποίησε ότι τήν ανακάλυψαν καί ότι θά τήν έπαιρναν τήν ἴδια νύχτα γιά νά τήν εκτελέσουν. Καί ή νέα πρόσθεσε:

-Πρέπει νά φύγεις αμέσως.

Ή μητέρα κοίταξε τά παιδιά της καί είπε:

- Πώς μπορώ νά φύγω;

Η νέα. πού μέχρι τότε δέν ήταν παρά μιά άγνωστη, έ-γινε εκείνη τήν στιγμή ό “πλησίον” του Ευαγγελίου. Γύρισε στη μητέρα καί είπε:

- Μπορείς, γιατί θά μείνω εγώ εδώ καί θά πώ τό όνομα σου, όταν θά έλθουν νά συλλάβουν εσένα.

-“Αλλά θά σέ τουφεκίσουν, είπε ή μητέρα.

- Ναί, μά εγώ δέν έχω παιδιά.

Καί έμεινε στό σπίτι, ενώ ή μητέρα μέ τά παιδιά έφυ-γαν.

Μπορούμε νά φανταστούμε τό τί έγινε κατόπιν. Μπο-ρούμε νά δούμε τή νύχτα νά έρχεται, νά τυλίγει μέσα στό σκο-τάδι, στή μελαγχολία, στό κρύο καί στην υγρασία αύτό τό σπίτι. Μπορούμε νά δούμε εκεί μιά γυναίκα νά περιμένει τό θάνατο της καί νά θυμηθούμε τόν κήπο της Γεθσημανή.

Πιθανόν πολλές φορές νά σκέφθηκε ότι θά μπορούσε σέ ένα λεπτό νά βρεθεί ασφαλισμένη! Δέν είχε παρά νά ανοίξει τήν πόρτα καί από τη στιγμή που θά βρισκόταν στό δρόμο δέν θά ήταν πιά εκείνη ή γυναίκα, θά ήταν πάλι ό εαυτός της ό ίδιος. Θά ήταν αρκετό νά αρνηθεί τήν ψεύτικη, τή μοιρα-σμένη της ταυτότητα. Άλλα ή Ναταλία προτίμησε νά πεθά-νει, νά τουφεκισθεί. Ή μητέρα καί τά παιδιά γλίτωσαν.

π. Διονύσιος Ταμπάκη

Πηγή: π. Νεκτάριος Αντωνόπουλος- Ρώσοι νεομάρτυρες και ομολογητές